

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 11. marts 2024
Kontor: Nordatlantkontoret
Sagsbeh: Ditte Konradsen
Refsgaard
Sagsnr.: 2024-02268
Dok.: 3162027

Besvarelse af spørgsmål nr. 686 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 686 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 9. februar 2024. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Aaja Chemnitz (IA).

Peter Hummelgaard

/

Lennart Houmann

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 686 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren kommentere indlægget ”Et trygt og retfærdigt kongerige?” fra Naaja H. Nathanielsen, Naalakkersuisoq for Finanser, Ligestilling Råstoffer og justitsområdet i Grønland, bragt i avisen AG den 7. februar 2024, herunder redegøre for om det er korrekt, at det i bemærkningerne til et lovforslag om at hæve foranstaltningsrammen i Kriminalloven er forudsat, at domstolene ikke tildeler længere foranstaltninger, og vil ministeren i bekræftende fald oplyse, hvordan det harmonerer med Grønlands langvarige ønske om længere foranstaltninger for særlig alvorlig kriminalitet som f.eks. drab og seksualforbrydelser?”

Svar:

1. Det skal indledningsvist bemærkes, at kriminalloven i Grønland på flere punkter adskiller sig fra den danske straffelov. Blandt andet omtales straf ikke i kriminalloven, ligesom loven ikke indeholder strafferammer. Kriminalloven indeholder i stedet en række foranstaltninger, som retten kan anvende i den enkelte sag.

Baggrunden for denne forskel er, at kriminalloven i høj grad bygger på det såkaldte gerningsmandsprincip, jf. den Grønlandske Retsvæsenkommissions betænkning nr. 1442/2004 om det grønlandske retsvæsen (herefter Retsvæsenkommissionens betænkning), bind I, side 121 ff. Dette indebærer, at retten ved valget af foranstaltning i vid udstrækning skal tage hensyn til den enkelte gerningspersons personlige og sociale forhold, herunder hvad der må antages at ville kunne afholde vedkommende fra at begå ny kriminalitet, jf. kriminallovens § 121, stk. 1, nr. 2. Der skal imidlertid også tages hensyn til gerningens beskaffenhed og samfundets interesse i at modvirke kriminalitet af den pågældende art, jf. kriminallovens § 121, stk. 1, nr. 1.

Dette udgangspunkt for sanktionsfastsættelsen i Grønland går mange år tilbage og baserer sig på grønlandsk retspraksis og retstradition.

2. Som det anføres i det indlæg, der henvises til i spørgsmålet, har Naalakkersuisut anmodet Justitsministeriet om, at kriminallovens maksimum for tidsbestemt anstaltsanbringelse forhøjes fra 10 år til 16 år med henblik på at give domstolene mulighed for at forhøje foranstaltningerne for de alvorligste personfarlige forbrydelser.

Justitsministeriet har været i dialog med Naalakkersuisut herom og har udarbejdet et udkast til et lovforslag, hvorefter der ved de helt alvorligste personfarlige forbrydelser vil kunne ske en skærpelse af foranstaltningsniveauet.

Som det anføres i indlægget, har Naalakkersuisut tilkendegivet, at der ønskes en bredere foranstaltningsforhøjelse i relation til de alvorligste personfarlige forbrydelser.

Jeg har naturligvis stor forståelse for Naalakkersuisuts ønske.

Der er på den baggrund igangsat et særskilt arbejde i ministeriet med henblik på at overveje, hvordan en sådan foranstaltningsforhøjelse vil kunne gennemføres, herunder hvordan der samtidig kan tages hånd om de grundlæggende kapacitetsudfordringer i Kriminalforsorgen i Grønland.